

Проповед 232

Давид и Голиат

Прочит: 1. Царе 17

Скъпи братя и сестри,

Докъде стига вярата ви и доколко се доверявате на Бога? Задавали ли сте си този въпрос? Докъде стига вярата ми и доколко се доверявам на Бога? Това е въпрос, който не бива да преставаме да си задаваме. Защото ние често на думи сме големи християни. Ако човек ни слуша, според нашите приказки и хвалби вярата ни ще бъде достатъчна не само за ежедневните ни нужди, но дори и планини да преместваме. Дали обаче това е така в действителност? Когато дойдат трудните моменти, нещата се променят и ние не можем да си намерим място, страхуваме се и треперим, не можем да надигнем главата си; и вярата, която сме имали в добрите времена и с помощта на която сме могли да преместваме планини, като че ли се е изпарила. Ние често не разбираме естеството на вярата или може би разбираме вярата само частично. Един такъв човек, който не разбирал естеството на вярата, написал следното: "В продължение на 30 години си мислех, че за да плувам, трябва непрекъснато да се боря да не потъна. Веднъж един професионален плувец, който наблюдаваше моите действия в продължение на няколко минути, не се сдържа и извика: Спри да се бориш с водата и и се довери! Тя ще те държи на повърхността. Според неговото наставление, аз се отпуснах и легнах хоризонтално върху водата, без да се движа. За моя радост, тя ме държеше. Защо никога не ми каза това преди години?" След този разказ авторът продължава: "Толкова много хора се опитват да станат християни. Но все още не могат да проумеят, че просто трябва да се доверят на Христос - Той извършва Спасението!" Ние често не разбираме вярата и това се превръща в пречка в нашия християнски живот. За да бъде животът ни на християни успешен, е необходимо едно единствено нещо - да се доверим на Бога. Стоножката има сто крака. Заекът я видял и не могъл да повярва. Той и казал: "Лельо, много съм смутен и не мога да си представя как се оправяш. Ако аз имах сто крака, никога нямаше да мога да ходя, бих се оплел окончателно." Стоножката никога не се била замисляла за това, но казала: "Ще взема да помисля върху този въпрос." Започнала да размишлява и се осъзнала, погледнала в краката си и се оплела, и естествено след това паднала! Стоножката казала на заека: "Никога повече не ми задавай такива въпроси. Винаги досега съм ходила без проблеми. А сега ти ме обърка. Вече няма да мога да ходя правилно. Този проблем ще ме преследва - кой е първи, кой е втори и така цели сто крака." Така е и с вярата. Добре е да мислим и да разсъждаваме. Бог ни насърчава да го правим. Понякога обаче нещата на вярата са необясними - просто трябва да се доверим. В такива случаи е по-лесно да слушаме сърцето си и да оставим Бог да свърши неговата част. Ние много по-често сме заети с това да обясним как едно нещо няма да стане. Бог иска да Му се доверим. Ние можем да намерим много от тази вяра, вярата, която се доверява на Бога, в историята на Давид и Голиат. Историята на това как един младеж успява да победи най-големия войн на онази епоха. Понякога ние възприемаме тази история като приказка, защото не можем да си обясним тази вяра, но ако се вгледаме в тази история, ще видим един човек, който се доверява на Бога, доверява Му живота си и точно затова жъне успех. Може би четейки този текст, ще се изправим срещу страховете си и ще се преборим със тях.

1. Голиат. Голиат беше наистина велик воин. За него Книгата на царете ни казва: **"И от филистимския стан излезе юнак на име Голиат, от Гет, шест лакътя и една педя висок. Той имаше меден шлем на главата си и беше облечен с люспеста броня. Тежестта на бронята беше пет хиляди сикъла мед. Имаше медни наколенки на пищялите си и медно щитче на раменете си. Дръжката на копие то му беше като кросно на тъкач; и острието на копие то му тежеше шестстотин сикъла желязо. Щитоносецът му вървеше пред него."** Страховита гледка е бил този Голиат. Според изследователите на Библията е бил около 3 метра висок (3.2 м), облечен целият в метал, като че ли никой и нищо не са можели да се изправят пред него. Скелети в ръст подобен на неговия са намирани в Палестина, така че големината на Голиат не подлежи на съмнение. Голиат беше най-силният мъж във Филистия. Не се намираше нито един човек, който да иска да излезе срещу него. Голиат беше страшилище. И този човек се изправяше пред народа на Израил и се подиграваше - поиграваше се на противниците си, на страховете им, на притесненията им. Подиграваше се на Бога, на Когото разчитаха. Изгреждаше, че няма кой да избави народа на Израил. Всички се бяха скрили, дори цар Саул, който сам не беше дребен и слаб - за него се казва при избора му за цар, че е с цяла глава над своите - той също се беше уплашил. Всички се страхуваха, а Голиат продължаваше своите подигравки и обиди ден след ден - много дълго време - цели четиридесет дни. Никой не искаше да се изправи срещу него. Ако го направеше, се обричаше на смърт. Така стояха едни срещу други - филистимците и народът на Израил. Никой от хората на избрания Божий народ не искаше да помръдне - толкова голям беше страхът от грубата сила на филистимеца.

2. Побеждаващата вяра преодолява пасивността. По времето, в което се развива тази история, Израел и Филистия са във война. Този факт не е нещо необичайно, защото войните между Израел и Филистия придружават почти цялата история на Божия народ от влизането в Обетованата земя. **"След това филистимците свикаха войските си за война, събраха се в Сокхот Юдин и разположиха стан в Ехес-даммим, между Сокхот и Азика. А Саул и Израелевите мъже се събраха и разположиха стан в долината Ила, и се приготвиха за бой против филистимците."** Давид не идва да воюва в лагера на войската - той има съвсем друга роля и друга функция. Той трябваше да донесе храна от родителите си за братята си и да осигури благоволенieto на хилядника им: **"В това време Есей каза на сина си Давид: Вземи сега за братята си една ефа пържено жито и тези десет хляба и им ги занеси бързо в стана."** Той трябва да осигури храна за братята си. Нищо повече от това. И никой не очаква нещо повече от Давид - той е много млад, досега не е обличал доспехи, не се е бил, единственото, което е държал, е овчарската тояга. До този момент Давид е пасъл стадата на баща си, значи може да служи само като прислуга. Такъв е Давид в очите на хората. Само че самият Давид вижда нещата по различен начин. Той вижда, че Голиат е огромен, вижда че стърчи от половината си нагоре над него, но вижда и нещо друго, вижда, че този голям и силен мъж не представлява нищо в сравнение с Бога на Израел, в сравнение с неговия Бог. Давид е наранен заради думите и преизвикателствата на Голиат: **"Защо излязохте да се биете? Не съм ли аз филистимец и вие Саулови слуги? Изберете си един мъж и нека слезе при мен. Ако може да се бие с мен и да ме убие, тогава ние ще ви бъдем слуги. Но ако аз го надвия и го убия, тогава вие ще ни бъдете слуги и ще ни се подчинявате. Филистимецът каза още: Аз хвърлям презрение днес върху Израелевите редици. Дайте ми мъж да се бием двамата."** Голиат не обиждаше само хората които стояха срещу него. Той предизвикваше и Бога. Бог беше обещал на народа си, че ще ги закриля във всякакво зло и ще ги пази. Голиат презираше този народ, презираше и Бога, подиграваше се на народа, подиграваше се и на Бога. Не толкова обидата към хората, колкото обидата към Бога засегна Давид.

Той не можеше да понася хората, които сипят обиди към Бога, Когото той толкова много обичаше. Словото ни казва (Матей 6:33): **"Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави."** Първо търсете Божието царство. Точно това правеше Давид - той искаше да се погрижи за Божията слава, знаеше, че тази ситуация противоречи на Божиите обещания за закрила на народа на Израел. Давид знаеше: никой и нищо не може да се изправи пред моя Бог. Дори един толкова голям великан не може да победи Бога. Затова и Давид се изправи срещу Голиат - той знаеше, че ако бъде верен на Бога и се довери на Бога, Бог ще се погрижи за всичко останало.

3. Побеждаващата вяра побеждава страха и съмненията. Лагерът на Божия народ беше обзет от страх и съмнение. Разбира се, да се страхуваш невинаги е лошо. Понякога известно количество страх не е лошо, защото то може да ни предпази от лекомислени постъпки. Тук обаче говорим за съвсем друг страх. Страхът, който е обзел хората в лагера на Израел, е сковаващ: **"А Саул и целият Израел, когато чуха думите на филистимеца, се смаяха и се уплашиха много."** Те се страхуваха толкова много, че не смееха да излязат от лагера. Гледаха Голиат, но отдалеч, на такова разстояние, на което този филистимец не можеше да им направи нищо. Често и ние постъпваме така, когато страховете ни ни нападнат, когато пред нас се изправи голям проблем - ние се крием и очакваме да премине бурята. Заставаме тихо, на някое сигурно място, докато отmine всичко, което ни заплашва. Не така обаче реагира Давид. Трудно можем да си обясним неговото поведение, тъй като то не отговаря на логиката ни. Именно Давид - най-младият, който нямаше никакъв военен опит и не можеше с ловкост и сила да победи силния и грамаден Голиат, казва: "Кой е този необрязан филистимец, за да хвърли презрение върху войските на живия Бог?" Думите на Давид са достатъчни, за да ни покажат колко голяма е вярата и доверието му в Бога. Не може да има каквата и да била пречка между Бога и неговия народ. Бог ще дойде и ще се погрижи за хората Си. И Давид е убеден в това - независимо колко безнадеждна изглежда ситуацията, ако се надяваме на Бога, ще получим най-сигурната защита и победата ще е сигурна. Тъй като Давид е убеден в правотата си и чувства Божия призив, никой и нищо не може да го убеди да се откаже от битката с Голиат - дори и цар Саул: **"Давид каза на Саул: Да не отпада сърцето на никого заради този филистимец. Слугата ти ще иде и ще се бие с него."** Там, където се доверим на Бога, побеждаващата вяра преодолява всеки страх и съмнение, тя ни дава възможност да виждаме този свят и проблемите на този свят през Божиите очи.

4. Побеждаващата вяра преодолява съпротивата. Накрая Давид получава разрешение да се бие с филистимеца. Забележете, това разрешение не идва защото всички вече са разбрали, че Давид е най-подходящият човек или защото му се доверяват, но просто защото Давид е единственият човек, който иска да се бие с Голиат, а и защото настоява да го направи: **"Слугата ти е убивал и лъв, и мечка. Този необрязан филистимец ще бъде като едно от тях, понеже хвърли презрение върху войските на живия Бог. Давид каза още: Господ, Който ме отърва от лапата на лъв и от лапата на мечка, ще ме отърве и от ръката на този филистимец."** Давид тръгва към Голиат. Като че ли всичко обаче е срещу него - не му става нито една ризница, оръжието е твърде тежко за него, налага се Давид да излезе с дрехите, с които обикновено пази овцете. Голиат изглежда страховит, целият облечен с метал; Давид до него изглежда смешно с оскъдното си облекло. Този Давид взема пет камъка, една прашка и отива да се справя с проблема, който стои пред целия народ, проблем, който застрашава да опетни Божието име. Точно тогава се случва немислимото - Давид пристъпва напред, развърта прашката и още с първия камък поваля Голиат. Неразбираемо е за всеки, който присъства на тази сцена, освен за един - за Давид. Давид нито за миг не се съмнява, че изходът ще е точно такъв, защото чрез доверието в Божиите обещания Давид знае - няма да има нещо, което

да може да го спре, щом Бог е с него. Именно тогава, когато се доверим на Бога, макар и понякога да има много големи проблеми, ние ще се справим - чрез вярата и доверието си в Бога. Има само едно нещо, което като че ли хвърля сянка върху доверието на Давид в Бога, върху вярата му, която е способна да премества планини. Това е въпросът защо щом Давид се е доверил напълно на Бога, взема не един, а цели пет камъка от потока. Не е вярвал в точността си, или в Божието действие? Отговорът е изненадващ. Ако ние се разровим в книгите на царете и летописите ще видим, че филистимецът Голиат имаше още четирима братя, който сигурно бяха силни големи като него. Давид беше се приготвил да се справи със всички великани на филистимците, ако му се наложеше - точно 5 камъка за точно пет гиганта. Давид беше се доверил на Бога до такава степен, че беше готов да убие не само Голиат, но и всички подобни на него. Когато се доверим на Бога и поставим Неговите интереси на първо място, тогава всичко друго ще ни се прибави. Историята обаче не свършва така, тя има да ни каже още нещо.

5. Побеждаващата вяра освобождава и другите. От края на историята личи, че след като Голиат е повален и убит, народът на Израел се насърчава: "**А филистимците, като видяха, че юнакът им умря, побегнаха. Тогава Израелевите и Юдовите мъже скочиха, нададоха вик и подгониха филистимците до прохода на Гая и до портите на Акарон.**" Изведнъж всичко е освободено, хората, народът на Израел, е готов отново да следва Бога си, разрешен е голям проблем. Бог чрез вярата на един човек, на Давид, отваря големи врати за народа си. Така побеждаващата вяра прави широк път за всички останали. Живейте вярата си така, както Давид, защитавайки Божи интерес и грижейки се Божиите неща на първо място. Това е много важно, от това зависи какъв ще бъде животът ни - дали живот на пълна вяра и упование в Бога или живот, в който ни се борим да постигнем само цели удобни на нас самите.

6. Страховете, пред които се изправяме. Всеки един от нас има своя Голиат в живота си, нещо голямо и силно, от което се страхува. Този страх или Голиат се мъчи да ни повали и унищожи, да ни провали. Бог ни кани да се наведем и да вземем подходящото оръжие, и без колебание да се прицелим право в проблема. И запомнете, ако Бог е с нас, ние няма от какво да се боим. Насочете се към проблема и го повалете, и живейте с поглед насочен към Бога. Бог иска ние да гледаме Него и тогава всичко друго ще ни се прибави - няма да се нуждаем от друг защитник, освен от Бога. Погледнете към Бога с вярата си и му доверете всичко, тогава Бог не само ще се погрижи за вас и вашите проблеми, но и ще насърчи и други хора чрез чудото на вярата ни. Нека Бог да ни благослови и нека ние да бъдем добро свидетелство на вярата, свидетелство на победата на Бога над сатана и смъртта. Защото затова Исус Христос дойде и умря на кръста, за да имаме живот вечен и възможност да бъдем светлина на този свят. Нека Бог да бъде с нас, за да може благовестието да стигне до края на света. Амин.